

[Baunsgaard.]

mentlig gjort sig selv en tjeneste ved at komme med det hele i større samling, end tilfældet har været. Men hvis man vil se samlet på den opgave, vi står over for, nemlig at afbalancere stigningstakten i forbrug og produktion, så er det nødvendigt at forsøge på at se alle de faktorer, der spiller ind, i sammenhæng.

Såvel det ærede medlem hr. Henry Christensen som det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, at man ville ikke bare være med til store og slemme besparelser i de offentlige anlægsudgifter. Nej, det må vi gå ud fra man ikke vil, for hvad er det, man har gjort? Man har ikke stillet et eneste forslag til besparelser ud over de 250 mill. kr., vi nåede frem til under udvalgsarbejdet i februar-marts, da vi fik de offentlige investeringer begrænset med 250 mill. kr.

Det er ikke nok. Så er der den anden væsentlige faktor, nemlig erhvervslivets investeringer. Her kan i hvert fald hverken de to partier eller for den sags skyld mit parti angribe regeringspartiet for ikke at have gjort noget med hensyn til begrænsninger, for vi har jo i fællesskab afvist det, den højtærede økonomiminister foreslog om ændringer i afskrivningsreglerne, som kunne bidrage til en begrænsning af erhvervslivets investeringer. Det ville venstre og de konservative ikke være med til.

Den tredje store faktor er boligbyggeriet, som i løbet af de sidste 7-8 år er nået op til henimod en fordobling af antallet af færdiggjorte lejligheder pr. år. Her vil man formentlig heller ikke begrænse, hvis vi da skal tro, hvad der er sagt fra de to partiers side, idet man jo har været med til at bebrejde regeringen, at den ikke er nået endnu længere i forsøget på at hale ind på den endnu eksisterende boligmangel. Det vil man altså heller ikke.

Den fjerde faktor er det private forbrug. Her siger man, at man vil, men når man skal handle, vil man ikke. Man afviser — samtidig med at man erkender opgavens omfang — halvdelen af det, regeringen foreslår, uden at sætte noget som helst i stedet. Men hvis man nu også siger nej til begrænsninger i det private forbrug, hvad er det så, man gør? Så siger man nej til overhovedet at føre finanspolitik. Så siger man nej til overhovedet at angribe den

opgave, man selv bebrejder regeringen eksisterer. Så fører man den negative nejpolitik.

Det er klart for enhver, der følger med i den økonomiske politik herhjemme, at mulighederne for forhøjelse af punktskatterne er ved at være udtømt. Man har da kun tilbage enten den mulighed at gå ind i en drøftelse af forhøjelser af de direkte skatter eller den at forsøge på nu at føre en sådan politik, at den tilstræbte balance opnås, den balance, som kan bane vejen for en skattereform ved ændring af omsætningsafgiftssystemet.

Fra det radikale venstres side betragter vi de foreliggende lovforslag — med et forbehold over for lovforslaget om forhøjelse af biltolden — som led i bestræbelserne for at opnå en bedre økonomisk balance. Vi er nået til et punkt, hvor de punktskattemuligheder, der er tilbage, må give anledning til overvejelse; og formentlig vil de områder, der bliver ramt, føle, at de bliver ramt hårdt. Der er vel heroverfor kun det at sige, at når vi har et skattesystem, der kun giver os disse muligheder, er det ikke muligt at friholde et bestemt område fra at mærke forbrugsbegrænsningen. Medfører det en begrænsning af forbruget, må svaret være: ja men det er altså også meningen.

De foreliggende lovforslag har deres åbenbare svagheder, hvis de bedømmes isoleret; men det vil ikke være rimeligt at foretage en sådan isoleret bedømmelse. Det må være muligt at nå frem til et forsøg på en vurdering i sammenhæng.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger om de enkelte lovforslag.

Brugtbilsafgiften kan, så vidt man kan se af de beregninger, der er foretaget, yde et ikke helt ringe bidrag til den tilstræbte bedring af den økonomiske balance. Det er klart, at vi her bevæger os ind på en beskatning af et nyt område, hvor vi ingen erfaringer har, og at det derfor vil være nødvendigt i udvalget at se på enkeltheder i lovforslaget. Jeg kunne have lyst til allerede her ved første behandling at berøre et spørgsmål, som jeg føler har principiel betydning, nemlig om en sådan lovgivning vil medvirke til, som det er hævdet fra automobilbranchen, at gamle, ikke sikkerhedsmæssigt betryggende køretøjer kom-